

Pe veci împreună

Panait Gabriela

Fi-vom stele căzătoare pe oglinda unui lac,
O poveste-ntr-o odaie unde sufletele tac,
Fi-vom poate o frântură dintr-un cer nemărginit,
Adăpostul unor îngeri pe sub ziduri de granit.

Pașii goi rănesc tăcerea, praful sare uneori,
Mâinile scrutează cerul, rugile se pierd în nori,
În genunchi, slujind icoane, ochii plâng, buzele ard,
Clopotele gem în zare respirând parfum de nard.

Niciun glas, numai tăcere ca o sabie căzând
Pe altarul neputinței ca o flamură arzând!
Ea își caută în suflet clipele de foc nebune
Și își pierde răsuflarea rătăcită în genune.

O! Din codrii și din ape mi te dăruie un ceas
Să fiu umbra vieții tale, să îți mângâi al tău pas,
Să simt plopul cum își lasă umbra deasă pe alei
Când te lași purtat de gânduri admirând floarea de tei.

O! Tresări din adormire și din cerul neschimbat
Ce cu brațele de gheață prea devreme mi te-a luat,
Chipul tău brăzdat de valuri timpul să-l întoarcă lin,
Să-ți simt lacrima de gheață, să-ți gust buzele de vin!

În a gândurilor straie ochii lacrimi stăvilesc,
De pe zidul trist de piatră doi ochi vii o urmăresc.
Lumânările aprinse se-oglesc până-n tavan,
Par a fi nemăsurate și se tânguiesc în van!

Doi ochii vii și-un chip angelic cu un zâmbet nefiresc
Respirând singurătate, ca argintul strălucesc!
Nici o șoaptă nu desparte visul de-acel trup fragil
Ce pășește mai aproape -ngândurat și mai umil...

Pe-al doamnei braț coboară tremurând o adiere.
Voalul lin se înfioară, lacrima din gene piere,
Rămurile bat în geamuri, norii freamătă-n eter,
O prăpastie adâncă se formează până-n cer!

Nu-i nici sete, nici dorință ce mă-ncearcă uneori,
Pe o pajiște de gânduri dragul meu mi te cobori
Și mă lăsă să te-ating chiar de-am mâinile legate

De o teamă ce-mi inundă simțurile necurate!

Lângă geam se lasă luna împletind culori de ceară,
Părul ei cel arămiu peste brațe lin coboară,
Doar o clipă mai aproape și fantasmelor dispar
În sclipi nimicitoare printre sfeștnice de jar.

Ea se-piedică de-o umbră, se ridică speriată,
Luna își ascunde chipul și rămâne doar o pată...
Pe o masă învechită stă de veghe-ntr-un pahar
O licoare ce se zbate în culori de chihlimbar.

Arde fiecare umbră despletite ca-ntr-un joc!
Când paharul îl ridic și-l golește dintr-un foc,
Cu un zgomot surd pocalul se lovește de pământ.
Liniștea domnește-n piatră, e târziu, nici un cuvânt.

Pe oglinda unui lac, se nasc stele căzătoare,
Două sfere străvezii se unesc în depărtare.
Valuri albe pe albastrul depărtării șerpuiesc
Unde razele de luna sufletele întâlnesc!

Moartea își preschimbă chipul într-un cer trandafiriu,
Soarele apare-n geamuri amortit și sângeri,
Prea târziu este acum pentru-a inimii căință!
Două suflete pe veci s-au unit în suferință...